

مستطیل سبز

خداحافظی تلخ ساحل عاج با جام

امضای بچه غول، پای مجوز صعود

پیروزی ۱-۲ نروژ مقابل ساحل عاج، نمایشی از فوتبال بیرتیم، فیزیکی و در عین حال حساب‌شده بود؛ دیداری که در آن وایکنگ‌ها بار دیگر نشان دادند چگونه می‌توانند از حداقل موقعیت‌ها، حداکثر بهره‌ر را ببرند. ساحل عاج با اتکا به قدرت بدنی و بازی مستقیم، شروعی جسورانه داشت اما در فاز نهایی دقت لازم را نداشت و همین مسأله به نقطه ضعف اصلی‌شان تبدیل شد.

نروژ با آرایش منسجم دفاعی و انتقال سریع به حمله، جریان بازی را به سود خود تغییر داد. کلید این پیروزی، حضور اربلینگ‌ها نلاند بود؛ مهاجمی که بار دیگر قانون نانوشته خود را ثابت کرد؛ او دیر یا زود گل می‌زند. سوپرگل او نه تنها نتیجه را تعیین کرد، بلکه نشان داد چگونه می‌تواند در فضاها محدود، با یک ضربه، سرنوشت مسابقه را عوض کند.

در سوی مقابل، تصمیمات فنی ساحل عاج از جمله عدم استفاده مؤثر از آماد و ناکارآمدی مهاجمان باعث شد حملات‌شان بی‌نتیجه بماند. این تیم اگرچه لحظاتی از بازی را در اختیار داشت، اما در جزئیات بازنده بود. آمار خیره‌کننده هالند، از جمله ۶۰ گل در ۵۳ بازی ملی و گلزنی در ۱۳ دیدار متوالی، گواهی بر ثبات و کارایی بی‌نظیر اوست. نروژ با تکیه بر چنین ستاره‌ای، حالا نه تنها برنده این میدان، بلکه مدعی جدی در ادامه مسیر است.

زلزله سده ریشتری فرانسه پسر سوئد

یکه تازی خروس‌ها

پیروزی ۳ بر صفر فرانسه مقابل سوئد، نمایشی از فوتبال مدرن مبتنی بر کنترل فضا، سرعت در انتقال و بهره‌وری حداکثری از موقعیت‌ها بود. تیم فرانسه با تکیه بر ساختار ۴-۲-۳ شناور، عملاً میانه میدان را در اختیار گرفت و با ثبت بیش از ۶۲ درصد مالکیت توپ، ریتم بازی را دیکته کرد. در سوی مقابل، سوئد با ترکیبی نامتعادل و فاصله خطوط زیاد، نتوانست ارتباط مؤثری میان هافبک‌ها و مهاجمان برقرار کند؛ موضوعی که باعث شد تنها ۲ شوت در چارچوب ثبت کند.

مایکل اولیسه بار دیگر مغز متفکر حملات بود؛ او با یک پاس گل و خلق ۴ موقعیت کلیدی، نقش تعیین‌کننده‌ای در باز کردن دفاع فشرده سوئد ایفا کرد. در کنار او، کیلیان امپابه با ثبت یک گل و رسیدن به آمار خیره‌کننده ۱۸ گل در ۱۸ بازی ملی، کارایی بالای خود در فاز نهایی را به رخ کشید. فرانسه در این دیدار با ثبت ۱۰٫۹ امید گل و تبدیل سه موقعیت جدی به گل، نشان داد در اوج هماهنگی تاکتیکی قرار دارد.

سوئد اما قربانی اشتباهات ساختاری شد؛ تیمی که در فاز دفاعی عقب می‌نشتست، اما در انتقال به حمله فاقد طرح و خلاقیت بود. این شکست، بیش از نتیجه، زنگ خطری برای کادر فنی بود. در نهایت، فرانسه با این برد، پامی واضح به رقبا داد؛ تیمی آماده، مرگبار و مدعی جدی قهرمانی.

مکزیک طلسم ۴۰ ساله را شکست

بازگشت باشکوه

مکزیک با نمایشی منظم، حساب‌شده و مبتنی بر انضباط تاکتیکی، اکوادور را با نتیجه ۲ بر صفر از پیش‌بر برداشت تا یکی از تاریخی‌ترین شب‌های خود در جام جهانی را رقم بزند. تیم خاورآگریه با تکیه بر ساختار دفاعی مستحکم و انتقال‌های سریع، نشان داد که چگونه می‌توان با حداقل ریسک، حداکثر بهره‌ر را از موقعیت‌ها برد. ثبت ۳۶۰ دقیقه بدون گل خورده، گواهی روشن بر سازمان دفاعی کم‌نقص سرزنگ‌هاست؛ جایی که خط دفاع با فاصله خطوط مناسب و پوشش‌های به‌موقع، در عمل مهاجمان اکوادور را از جریان بازی خارج کرد. در فاز هجومی، مکزیک با استفاده از عرض زمین و جابه‌جایی مداوم هافبک‌ها، فضاها بین خطوط حریف را هدف قرار داد. کینیونس با رسیدن به آمار فرناندز در خلق موقعیت، نقشی کلیدی در شکست خطوط دفاعی دادست و راتول نیز با عبور از زرقور بورکتی، مهر تأییدی بر کارایی خط حمله زد. در مقابل، تیم بک‌اچسه پس از ناگامی انر والنسیا و بی‌اثر بودن جانجیشیش، فاقد راه‌حل در یک سوم نهایی بود و برای اولین بار در این تورنمنت، دو گل دریافت کرد. این پیروزی، نه تنها پایان طلسم ۴۰ ساله صعود در مراحل حذفی بود، بلکه مکزیک را با اعتمادبه‌نفس بالا به مصاف انگلیس در «رنکا» فرستاد؛ جایی که خاطرات تلخ برای رقیب اروپایی زنده است.

«ایران» فراز و نشیب‌های تیم ملی در جام جهانی ۲۰۲۶ را بررسی می‌کند

دستاوردهای ممنوع!

تعبیر می‌شود. تیمی که تنها از شکست اجتناب می‌کند، الزاماً تیمی پیشرو و رو به رشد نیست. اظهارات سرمربی تیم ملی ایران نیز باید پشت روایت‌های محافظه‌کارانه پنهان شد و نه با واژه‌های خاص واقعیت را تغییر داد. آنچه در این سطح اهمیت دارد، حقیقتی است که در مستطیل سبزرقم می‌خورد؛ واقعیتی مبتنی بر جزئیات فنی، داده‌های دقیق و خروجی ملموس. در چنین بستری، تحلیل بدون اتکا به آمار و شواهد عینی، فاقد اعتبار لازم است و هر دستاوردی پیش از آنکه به تیتزرسانه‌ها تبدیل شود، باید در میدان مسابقه محقق شده باشد. در این چارچوب، این پرسش برای افکارعمومی مطرح می‌شود که آیا صرف باختن در مرحله‌گروهی می‌تواند به‌عنوان افت همیشه مطرح تلقی شود؟ نیاختن، اگر به صعود، برتری فنی یا تثبیت هویت تاکتیکی منجر نشود، بیش از آنکه نشانه پیشرفت باشد، به نوعی مدیریت ریسک

حمید درخشان، مربی پیشین تیم ملی در گفت‌وگو با «ایران»:

بپذیریم که در جام جهانی خوب نبودیم

مهری رنجبر / حذف تیم ملی فوتبال ایران از جام جهانی، بار دیگر بحث قدیمی «واقعیت فنی» در برابر «روایت‌سازی» را به مرکز توجه آورد؛ جایی که دیگر نمی‌توان پشت واژه‌ها پنهان شد و نتایج را با توئیجات بیرونی توضیح داد. در چنین فضایی، نقد‌های فنی پررنگ‌تر از همیشه مطرح می‌شوند و کارشناسان تلاش می‌کنند تصویری واقعی از وضعیت فوتبال

مربی پیشین تیم ملی فوتبال، در ابتدای صحبت‌هایش با اشاره به نحوه مواجهه کادرفنی با انتقادات می‌گوید: «بهبتر بود کادرفنی و سرمربی از مردم و هواداران فوتبال عنذخواهی می‌کردند تا اینکه با اشاره به گوردسکنی صورت مسأله را پاک کنند. همه از وضعیت نامناسب و شرایط سخت تیم ملی خبر داشتند و می‌دانستند تیم ملی باید در کشور بازی کند که علیه ایران جنگ را به راه انداخت، کسی توقع بپذیری ویژه آمریکا از ایران را نداشت. همه هم می‌دانند تیم ملی از همه جهت اذیت کردند، اما انتقاداتی که این روزها مطرح می‌شود، کاملاً فنی است؛ اینکه چرا تیم ملی خوب بازی نکرد و نتوانست سطح توقعات را برآورده کند.»

درخشان برای روشن‌تر شدن تفاوت نگاه حرفه‌ای با واکنش‌های احساسی، به نمونه‌ای از فوتبال جهان اشاره می‌کند: «به عنوان مثال ژاپن با اقتدار حذف شد؛ تیمی که تا دقایق پایانی مقابل برزیل جنگید

دستاورد فنی نیست. زمانی که کیفیت‌های فردی به خروجی مشترکی همچون صعود یا برتری ساختاری منجر نشود، از جایگاه یک شاخص موفقیت فاصله می‌گیرد و به سطح یک داده آماری تقلیل پیدا می‌کند.

البته چالش‌های مسیر آماده‌سازی نیز قابل انکار نیست. تیم ملی در این رقابت‌ها با مسائل غیرورزشی و کارشکنی‌های فراوان میزبان مواجه بود که بی‌تردید بر تمرکز و کیفیت عملکرد تأثیر گذاشت. با این حال، این عوامل را باید در زمره زمینه‌ها دانست، نه نتایج؛ چرا که نمی‌توانند جای خالی دستاوردهای فنی را پر کنند.

حذف در مرحله گروهی، بویژه در گروهی که از دیدگاه کیفی دست‌نیافتنی نبود، بیانگر فاصله‌ای میان ظرفیت بالقوه و تحقق عملی است. این شکاف با روایت‌های خوش‌بینانه پر نمی‌شود و نیازمند بازنگری فنی است؛ بازنگری‌ای که باید از زمین مسابقه آغاز شود، نه از بازتعریف نتایج

ایران ارائه دهند؛ تصویری که شاید برای برخی تلخ باشد، اما می‌تواند نقطه شروع اصلاحات قرار گیرد.

به بهانه بررسی شرایط فعلی تیم ملی با حمید درخشان، کارشناس فوتبال ایران، به گفت‌وگو پرداختیم که در ادامه متن کامل گفت‌وگو می‌خوانید.

ملی تعریف کنند، اما باید دید واقعیت چیست. آیا آنچه گفته می‌شود واقعی است یا چیزی که ما در زمین می‌بینیم؟ بازیکنان بزرگ معمولاً وارد جزئیات نمی‌شوند تا انتقاد نندی نکنند. شاید افرادی مثل لاران یا تیری آفری گفته باشند ایران فوتبال بازی می‌کند، اما فوتبال فقط بازی کردن نیست؛ فلسفه‌ خاص خود را دارد.»

درخشان با مقایسه سبک‌های مختلف فوتبال توضیح می‌دهد: «یک نفر مثل مورینیو تکرش فوتبال تدافعی است؛ یا ۱۰ نفر دفاع و امید به ضربه. در مقابل، کسی مثل گواردیولا فوتبالی ارائه می‌دهد که جهان از آن لذت می‌برد. سؤال این است که چرا ما به جای حرکت به سمت آن فوتبال، سراغ مربیانی می‌رویم که تکرشان محدود به دفاع است؟ حتی کسی‌روش هم در هیچ جا، با وجود فرصت‌هایی که داشت، موفقیت کامل نداشت؛ چون فلسفه‌اش رو به جلو نبود و نمی‌دانست چگونه باید به حریف فشار بیاورد و به گل برسد.»

او برای توضیح تفاوت فوتبال تدافعی و تهاجمی، مثالی ساده اما گویا مطرح می‌کند: «چهار نفر می‌توانند یک ساختمان ۱۰ طبقه را تخریب کنند، اما برای ساختن آن به ۱۰ نفر نیاز است. فوتبال هم همین است؛ برای پیشرفت نیاز به برنامه،

چهار نفر می‌توانند یک ساختمان ۱۰ طبقه را تخریب کنند، اما برای ساختن آن به ۱۰۰ نفر نیاز است.

استراتژی، بازیکن، کادر فنی و اجرای دقیق نقشه داردید

در رسانه‌ها، نگاهی به عملکرد دیگر نمایندگان آسیا، مانند ژاپن و استرالیا، این فاصله را روشن‌تر می‌کند. این تیم‌ها با تکیه بر ساختار، نظم تاکتیکی و جسارت، موفق به عبور از مرحله گروهی شدند. ژاپن در مرحله حذفی نیز تنها به دفاع بسنده نکرد، بلکه با برنامه و توان رقابت، در مقطعی دفاعی و بهره‌گیری مؤثر از موقعیت‌ها، نشان داد که چگونه می‌توان اختلاف سطح فنی را مدیریت کرد. این تیم‌ها، حتی در صورت پیروز نشدن، صاحب هویت مشخصی هستند؛ هویتی که در فوتبال به معنای دستاوردی ملموس و قابل ارزیابی است.

در مقابل، بازتعریف نتایج محدود با برجسب‌های مثبت، فوتبال را به مسیری سوق می‌دهد که در آن «دستاوردسازی» جایگزین «دستاورد» واقعی می‌شود. چنین روایتی ممکن

است در کوتاه‌مدت از فشار افکار عمومی بکاهد، اما در بلندمدت روند اصلاح و توسعه را کند می‌کند.

نقد این وضعیت، به معنای نادیده گرفتن تلاش بازیکنان و کادر فنی نیست، بلکه تأکید بر معیارهای حرفه‌ای در بالاترین سطح فوتبال است. در جام جهانی، دستاورد زمانی معنا پیدا می‌کند که نشان‌های روشن از پیشرفت در نتیجه، کیفیت بازی و انسجام تیمی ارائه شود.

جام جهانی آینده‌ای است که واقعیت‌ها را بی‌پرده نشان می‌دهد. در این آینده، نه صرف نیاختن کافی است و نه آمارهای پراکنده تعیین‌کننده. آنچه ماندگار می‌شود، عملکردی است که در زمین رقم می‌خورد؛ عملکردی که اگر واقعی باشد، به پیشرفت منجر می‌شود و در غیر این صورت، به سرعت از حافظه فوتبال حذف خواهد شد.

www.fifa.com - عکس

بدهد. «درخشان در ادامه، به مسأله اعتماد عمومی اشاره می‌کند: «مدت‌هاست در فوتبال چشم‌مان را روی واقعیت‌ها بسته‌ایم و سعی می‌کنیم واقعیت را پنهان کنیم. وقتی یک نگاه غلط جا می‌افتد، تغییر آن بسیار سخت می‌شود. در نهایت، این مردم هستند که باید قضاوت کنند آیا عملکرد فوتبال درست بوده یا نه.»

او در پایان با هشدار به مسئولان فوتبال تأکید می‌کند: «هوادار امروز آگاه است. وقتی تیمی مثل کی‌پورد صعود می‌کند، مخاطب این که کیفیت فوتبال ما بالا نیست، واقعیت این است که نباید خودمان را فریب دهیم؛ اگر عملکرد بد بوده باید بپذیریم و اگر خوب بوده بگویم خوب است. اما متأسفانه در هر شرایطی دست‌اندرکاران فوتبال فقط می‌گویند فوتبال ما خوب است.»

استراتژی، بازیکن، کادر فنی و اجرای دقیق نقشه داردید

	مرحله یک شانزدهم نهایی
جمعه ۱۲ تیر ساعت ۶:۳۰	Round of 32 FIFA World Cup 2026 (Canada - Mexico - USA)
سوئیس	الجزایر

جدال جان‌سخت‌ها

در یکی از تقابل‌های جذاب مرحله یک شانزدهم، الجزایر و سوئیس در شرایطی روبه‌روی هم قرار می‌گیرند که هر دو تیم، با هویت‌هایی متفاوت از دل مرحله گروهی عبور کرده‌اند. این بازی، نبرد دو فلسفه است: سرعت در برابر ساختار.

الجزایر با چهره‌ای جنگنده و مبتنی بر ضد حمله، خود را به این مرحله رسانده است. تیمی که شاید مالکیت توپ را واگذار کند، اما در لحظه رایش، به سرعت برق به قلب دفاع حریف می‌زند. وینگرها تند و تیز، انتقال‌های عمودی و جسارت در فضاهای باز، مهم‌ترین سلاح‌های نماینده آفریقا بوده‌اند؛ هرچند در زدن ضربه نهایی، گاه دقت لازم را نداشته‌اند. در سوی دیگر، سوئیس با نظمی مثال‌زدنی قدم به میدان می‌گذارد؛ تیمی که بازی را می‌فهمد، ریتم را کنترل می‌کند و با صبر، حریف را به اشتباه وادار می‌سازد. گردش دقیق توپ، فاصله خطوط منظم و توانایی بازی در نیم‌فضاها، سوئیس‌ها را به تیمی سخت‌جان تبدیل کرده است؛ تیمی که کمتر اشتباه می‌کند و به‌سختی موقعیت می‌دهد. این مسابقه، بیش از آنکه به گل‌های فراوان گره بخورد، به لحظه‌ها وابسته است؛ به یک قطع توپ، یک پاس عمقی یا یک لغزش کوچک. جایی که اگر سوئیس کنترل را حفظ کند، نبرده شطرنج‌میدان خواهد بود و اگر الجزایر فرصت دودین پیدا کند، بازی می‌تواند در یک چشم به هم‌زدن تغییر کند.

	مرحله یک شانزدهم نهایی
شنبه ۱۳ تیر ساعت ۵:۰۰ پامداد	Round of 32 FIFA World Cup 2026 (Canada - Mexico - USA)
غنا	کلمبیا

جنگ لحظه‌ها

بامداد شنبه، در یکی از دوئل‌های جذاب و پیش‌بینی‌ناپذیر مرحله یک شانزدهم، کلمبیا و غنا روبه‌روی هم قرار می‌گیرند؛ تقابلی میان «کنترل و ظرافت» در برابر «انرژی و ضربه ناگهانی»

کلمبیا با عبوری حساب‌شده از مرحله گروهی، چهره تیمی بالغ و منظم را به نمایش گذاشت؛ تیمی که با مالکیت بالای توپ و گردش هدفمند، ریتم بازی را در اختیار می‌گیرد و با صبر، راه نفوذ را می‌گشاید. آنها در خلق موقعیت، متکی به تنوع‌اند؛ از ترکیب‌های کوتاه در عمق تا شوت‌های غافلگیرکننده از پشت محوطه. در فاز دفاعی نیز، بازیکنان سریع توپ اجازه نمی‌دهد حریف به‌راحتی وارد فاز حمله شود. در سوی دیگر، غنا با چهره‌ای جنگنده و بی‌پروا به این مرحله رسیده است؛ تیمی که شاید مالکیت را واگذار کند، اما در لحظه انتقال، به‌شدت خطرناک است. سرعت در ضد حملات، قدرت در توپ‌های دوم و جسارت در نبردهای تن‌به‌تن، مهم‌ترین سلاح‌های نماینده آفریقااست؛ هرچند گاه ناهماهنگی در خط دفاع، آنها را آسیب‌پذیر می‌کند.

این مسابقه، جدال دو منطق متفاوت است: «ساختن و صبر کردن» در برابر «دودین و ضربه زدن». اگر کلمبیا بتواند بازی را در مدار دلخواهش نگه دارد، برتری با اوست؛ اما اگر ریتم از دست برود، یک هجوم سریع از سوی غنا می‌تواند همه‌چیز را تغییر دهد. دیداری که سرنوشتش، در جزئی‌ترین لحظه‌ها رقم خواهد خورد.

	مرحله یک شانزدهم نهایی
جمعه ۱۲ تیر ساعت ۲:۳۰ پامداد	Round of 32 FIFA World Cup 2026 (Canada - Mexico - USA)
کرواسی	پرتغال

نبرد مرگ و زندگی

وقتی سوت این دیدار به صدا در آید، بازی فقط میان پرتغال و کرواسی نیست؛ میان دو برداشت از «کنترل» است. پرتغال تیمی است که می‌خواهد بازی را با سرعت تعریف کند؛ با انتقال‌های تند، جابه‌جایی مداوم در خطوط جلو و خلق موقعیت از کناره‌ها. آنها در مرحله گروهی با میانگین شوت و امید گل بالاتر، نشان دادند برای ضربه زدن، منتظر نمی‌مانند.

کرواسی اما قصه را آهسته‌تر روایت می‌کند. تیمی که به جای شتاب، به تسلط بر لحظه‌ها تکیه دارد. پاس‌های کوتاه، چرخش‌های حساب‌شده در میانه میدان و توانایی در نگه داشتن توپ زیر فشار، آنها را به تیمی تبدیل کرده که می‌تواند ضربه‌ها را در بازی‌ها تغییر دهد؛ حتی اگر مالکیت عددی در اختیارش نباشد.

این مسابقه، شبیه بازی شطرنجی است که یک طرف می‌خواهد مهره‌ها را سریع به خط حمله برساند و طرف دیگر، به دنبال کش دادن زمان و یافتن شکاف در نظم حریف است. اگر پرتغال بتواند فاز انتقال را به‌درستی اجرا کند، بازی به سمت موقعیت‌های پرشمار خواهد رفت؛ اما اگر کرواسی ریتم را بخواباند، هر حرکت تبدیل به تصمیمی حیاتی می‌شود.

در نهایت، برنده تیمی است که نه فقط بهتر بازی کند، بلکه بهتر «زمان» را بفهمد.

	مرحله یک شانزدهم نهایی
شنبه ۱۳ تیر ساعت ۱:۳۰ پامداد	Round of 32 FIFA World Cup 2026 (Canada - Mexico - USA)
کیپ‌ورد	آرژانتین

نبرد با غول کش کوچک

بامداد شنبه، در یکی از تقابل‌های به‌ظاهر نابرابر اما بالقوه غافلگیرکننده مرحله یک شانزدهم، آرژانتین برابر کیپ‌ورد صف‌آرایی می‌کند؛ دیداری که میان «اقتدار ساختاری» و «جسارت در سایه» شکل می‌گیرد.

آرژانتین با عبوری مقتدرانه از مرحله گروهی، نشانی از یک مدعی تمام‌عیار بروز داد؛ تیمی که با مالکیت بالا، گردش سریع توپ و تنوع در خلق موقعیت، در عمل ریتم بازی را دیکته می‌کند. آنها با میانگین امید گل نزدیک به ۲ در هر مسابقه، از کانال‌های مختلف به دروازه حریف می‌رسند؛ چه در نفوذ از نیم‌فضاها، چه در ضربات ایستگاهی. در فاز دفاعی نیز، پرس بلافاصله پس از از دست دادن توپ، اجازه نفس کشیدن به رقبا نماند.

در سوی دیگر، کیپ‌ورد با واقع‌گرایی و انضباطی مثال‌زدنی به این مرحله رسیده است. تیمی که شاید مالکیت را واگذار کند، اما با فشرده‌گی خطوط و تمرکز بالا، فضاها را می‌بندد و منتظر لحظه برای ضربه زدن می‌ماند. ضد حملات برق‌آسا و استفاده از اشتباهات حریف، مهم‌ترین سلاح نماینده آفریقا بوده است. این مسابقه، جدال صبر و ضربه است؛ اگر آرژانتین بتواند قفل دفاعی حریف را زود باز کند، بازی در مسیر دلخواهش خواهد افتاد. اما اگر زمان بگذرد و فضاها همچنان بسته بماند، هر اتفاقی که بیفتد می‌تواند داستان را تغییر دهد. دیداری که نتیجه‌اش بیش از هر چیز به «لحظه‌ها» گره خورده است.

	مرحله یک شانزدهم نهایی
جمعه ۱۲ تیر ساعت ۲۱:۳۰	Round of 32 FIFA World Cup 2026 (Canada - Mexico - USA)
مصر	استرالیا

ملاقات متفاوت

جمعه شب، در یکی از دوئل‌های حساب‌شده مرحله یک شانزدهم، استرالیا و مصر در تقابلی کم‌حاشیه اما عمیقاً تاکتیکی روبه‌روی هم قرار می‌گیرند؛ دیداری که بیش از هر چیز، صبر و انضباط را به آزمون می‌گذارد.

استرالیا با چهره‌ای جنگنده از مرحله گروهی عبور کرد؛ تیمی که بر فیزیک برتر، بازی مستقیم و ارسال از جناحین تکیه دارد. آنها اگرچه مالکیت را در حد متعادل حفظ می‌کنند، اما ارزش واقعی‌شان در نبردهای هوایی و جمع‌آوری توپ‌های دوم نمایان می‌شود. نوسان در ضربه نهایی باعث شده بخشی از موقعیت‌های ساخته‌شده به هدر برود.

در سوی مقابل، مصر با نظمی کم‌نقص و رویکردی محتاط با به این مرحله گذاشته است؛ تیمی که دفاع را از خط حمله آغاز می‌کند و با فشرده‌گی خطوط، راه نفوذ را می‌بندد. مصری‌ها استاد استفاده از لحظه‌ها هستند؛ جایی که با یک قطع توپ و پاسی عمقی، ناگهان ریتم بازی را به سود خود تغییر می‌دهند. این مسابقه، جدال دو سبک است: «قدرت و ارسال» در برابر «صبر و ضد حمله».

اگر استرالیا بتواند بازی را به فاز فیزیکی بکشاند، دست بالا را خواهد داشت؛ اما اگر مصر ریتم را کنترل کند، یک ضد حمله کافی است تا سرنوشت بازی را رقم بزند. دیداری که احتمالاً با اختلافی حداقلی تعیین تکلیف خواهد شد.